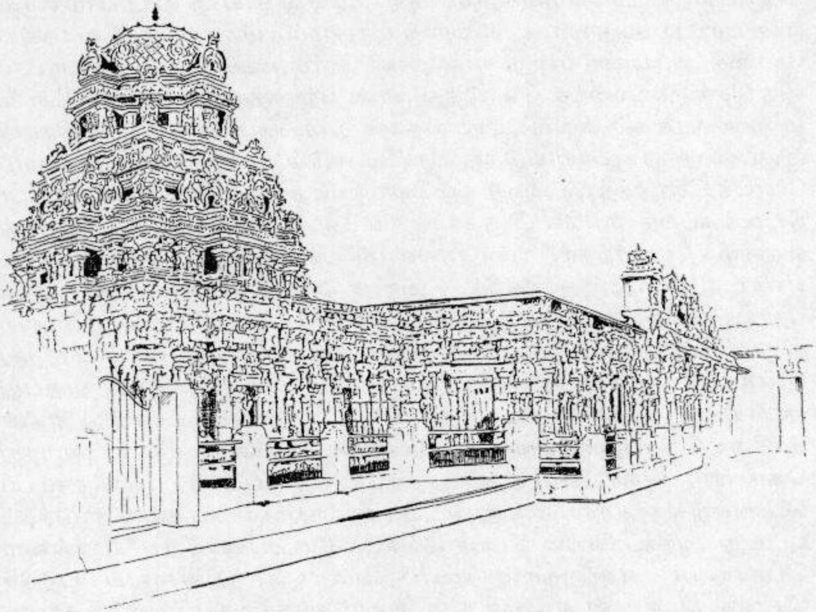

காதல் கடிதம்

என்னுடைய முதல் காதல் கடிதத்தைப் பற்றிச் சொல்வதற்குமுன் உங்களுக்கு லோகோபகார சாஸ்வத நிதியைப் பற்றியும் 'நாம் ஐவர்' என்கிற எங்கள் சங்கத்தைப் பற்றியும் சொல்லியாக வேண்டும். லோகோபகார சாஸ்வத நிதி என்பது தெற்குச் சித்திரை வீதியில் இருந்தது. மண்டபத்தை வீடாக்கின பிறகு அதை வாடகைக்குவிட்டு அதில் இந்த சாஸ்வத நிதி இருந்தது. அதை 'பாங்க்' என்று சொன்னால் மரியாதைப்படாது. பாட்டி அதை பண்டாபீஸ் என்பாள். 'நகைகளின் பேரில் கடன் கொடுக்கப்படும்' என்று போட்டிருக்கும். நுழைந்த உடன் ஒருவிதமான வாசனை வரும். கொஞ்சம் லெட்ஜர், கொஞ்சம் வௌவால் புழுக்கை கலந்து. உள்ளுக்குள் எடுத்துக்கட்டி வெளிச்சத்தில் ஒரே ஒரு கவுண்டர் இருக்கும். அதில் பித்தளைக் கம்பு வைத்த தடுப்புகளுக்குப் பின் ஒரு தாத்தா கட்டைப் பேனா கிக்றீச் கிக்றீச்

என்று சத்தம் பண்ண எழுதிக்கொண்டிருப்பார். லெட்ஜர்கள் எல்லாம் பெரிசாக இருக்கும். கணக்கு வைத்திருப்பவர்கள் பெரும்பாலும் பால்காரர்களும், தெற்கு வாசல் காய்கறி வியாபாரிகளும். என் பாட்டியும்தான். ஒவ்வொரு மாதமும் பத்தாம் தேதி வாக்கில் கோதை அம்மாள் என்று கால் மணி நேரம் கையெழுத்துப் போட்டு ஒரு செக் இலையைக் கொடுத்து பாஸ் புத்தகத்துடன் அனுப்புவாள். மற்ற விவரங்கள் எல்லாம் நான்தான் ராக்ஃபெல்லர் மாதிரி நிரப்பி இருபத்தைந்து ரூபாய் எடுத்து வர வேண்டும். தாத்தாவிடம் கொண்டு போய்க் கொடுத்தால் அவர் ஒவ்வொரு மாதமும் 'கோதை பேரனாடா நீ? உங்கப்பா எங்கே இருக்கார்? மகேந்திர மங்கலத்தில் இருந்து வாழைக்கா வர்றதா?' என்றெல்லாம் விசாரித்துவிட்டு லெட்ஜரில் எண்ட்ரி போட்டு – 'கிக்றீச்' – இரண்டு அழுக்கான பத்து ரூபாய் நோட்டுக்களையும் ஒரு ஐந்து ரூபாய் நோட்டையும் மூன்று முறை திருப்பித் திருப்பி நடுங்கும் கரங்களுடன் உதறி எண்ணிப் பார்த்து என்கிட்டே தருவார். எனக்கு பாங்க்கிலேயே மொத்தம் நாற்பது ரூபாய்க்கு மேல் கிடையாது என்று சந்தேகம் உண்டு. அதன் மானேஜர் கிருஷ்ணய்யங்கார் மேலண்டைப் பக்கம் ரூமில் உட்கார்ந்து கொண்டு சதா எழுதிக்கொண்டே இருப்பார். அவருடைய பெண்ணுக்குத்தான் என்னுடைய முதல் காதல் கடிதம் கொடுக்கப் பட்டது. அந்தப் பெண் பெயர் மல்லிகாவோ என்னவோ. 'பொன்னா, பொன்னா' என்றுதான் கூப்பிடுவார்கள். அவளைப் பற்றிச் சொல்வதற்கு முன் எங்கள் 'நாம் ஐவர்' சங்கத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும். நாம் ஐவர் சங்கத்தில் மொத்த அங்கத்தினர்கள் ஐந்து பேர் தான். பாலகிருஷ்ணன், ராஜு, 'கல்குண்டு' என்று ஏனோ பெயர் உள்ள கோபாலன், ராமன். கீழச் சித்திரை வீதி ஜனங்களுக்கு அறிவு அபிவிருத்தி ஏற்பட வேண்டும் என்று இந்தச் சங்கத்தை ஆரம்பித்தோம். அதாவது வாராவாரம் தேரடியில் லெக்சர் ஏற்பாடு பண்ணுவது, 'தென்றல்' என்று ஒரு கையெழுத்துப் பத்திரிகை நடத்துவது, மார்கழி மாசம் அதிகாலையில் பஜனை கோஷ்டி, சித்திரை மாதம் தண்ணீர்ப்பந்தல் என்று பற்பல சமூக சீர்த்திருத்த நோக்கங்களுடன்தான் ஆரம்பித்தோம். இந்த நோக்கங்களில் ஒன்று வீடு வீடாக அங்கத்தினர் சேர்த்துச் சந்தா வாங்கி வாரப் பத்திரிகைகள் சுழற்றுவது. மாசம் இரண்டணாதான் சந்தா. கல்கி, விகடன், சுதேசமித்திரன், கலைமகள் என்று அந்த நாள்களின் எல்லாப் பத்திரிகைகளும் போடப்படும்.

பத்திரிகை சர்க்குலேட்டிங் லைப்ரரிக்கு மட்டும் இருபது மெம்பர்கள் சேர்ந்தார்கள். சுமாராக நடந்தது. இந்தச் சங்கத்தில் ஒரு சிக்கல்! இருக்கிறவர்கள் எல்லோருமே 'ஆபீஸ் பேரர்ஸ்'. கோபாலன்தான் பிரெசிடெண்ட், ராஜு செக்ரட்டரி, பாலு வைஸ் பிரெசிடெண்ட், ராமன் ஜாயிண்ட் செக்ரட்டரி. நான் ஒருத்தன் தான் தொண்டன். அதனால், என்மேல் பொதி கழுதை மாதிரி எல்லாப் பத்திரிகைகளையும் ஏற்றி வீடு வீடாகப் போட்டுவிட்டு

வா என்று அனுப்பிவிடுவார்கள். இதில் மேற்சொன்ன கிருஷ்ணய்யங் கார் வீடு மட்டும் விதிவிலக்கு. அதற்கு அவர்கள் போட்டி போடு வார்கள். காரணம் நான் முன்பு சொன்ன மல்லிகாதான். அதுவும் கோபாலன் இருக்கிறானே அந்த வீட்டுக்குப் பத்திரிகை போடுவதில் மட்டும் ரொம்ப அக்கறை. என்னிடம் கொடுக்கமாட்டான். நான் போடும் வீடுகளில் எல்லாம் விதவைகளும் பாட்டிகளும் மாமிகளும் இருப்பார்கள்.

மல்லிகா என்பவளை நான் அதிகம் வெளிச்சத்தில் பார்த்ததில்லை. ஸ்கூல் போகும்போது சாடைமாடையாகப் பார்த்திருக்கிறேன். ரொம்ப ஸ்டைல் போடும். நல்ல கறுப்பாக இருக்கும். உடம்பு ஒரு மாதிரி வாகாக ரேஸ் குதிரை மாதிரி இருக்கும். தன்னைவிட வயசில் குறைவான பாவாடை சட்டைப் பெண்களுடன் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டே முகத்தில் திட்டு திட்டாகப் பவுடர் அப்பிக்கொண்டு போவாள். கோபாலன், ரங்கன் கடையில் உட்கார்ந்துகொண்டு புகையிலை குதப்பிக்கொண்டிருக்கும்போது 'மல்லிகா நாப்பது பக்கம் நோட்டு வாங்கலியா?' என்பான். அவனைப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டுப் போகும். மல்லிகா கொஞ்சம் அசடு என்றுதான் நினைத்தேன். இல்லை என்று பிற்பாடு தெரிந்தது! 'களுக்'கென்று எதற்கெடுத்தாலும் சிரித்துவிடும், 'இவளை ஒரு நாள் இல்லாட்டா ஒரு நாள் ஆயிரங்கால் மண்டபத்திலே கூட்டிண்டு போயி...' என்று கோபாலன் ஆரம்பிப்பான். நான் கண்டுக்காதது போல் விலகிவிடுவேன். கோபாலன் அம்மாதிரி செய்யக் கூடியவன் என்றுதான் சொல்லலாம். பி.ஏ. முதல் வருஷம் நேஷனல் காலேஜில் படித்துக் கொண்டிருந்தான். லா. ச. ராமா மிருதம் கதைகளை எல்லாம் விமர்சிப்பான். அவர் மாதிரியே ஒரு கதை 'தென்றலு'க்கு எழுதிக் கொடுத்திருந்தான். கொஞ்சம் ஆராய்ச்சி பண்ணிப் பார்த்ததில் அது அவர் எழுதிய கதையேதான், புஸ்தகத்தில் வந்த கதைதான் என்று பிறகு தெரிந்தது. கோபாலனுக்கு மல்லிகாவின் மேல் ஒரு கண் என்று சொன்னால் மிகையாகாது. பத்திரிகைகள் எல்லாம் வந்த மாத்திரம் புதிதாக முதலில் அவர்கள் வீட்டுக்குத் தான் எடுத்துச் சொல்வான். மல்லிகாவின் அம்மாவுடன் ரொம்ப நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு வருவான். இந்த நடவடிக்கை சங்கத்தின் அடுத்த கூட்டத்தில் கடுமையாகத் தாக்கப் பட்டது. பொதுப்படையாக 'எதற்காக ஒரு அங்கத்தினர், அதுவும் ஒரு ஆபீஸ்பேரர், ஒரு வீட்டுக்கு மட்டும் பத்திரிகை போடுவதில் கவனம் செலுத்துகிறார்' என்கிற கேள்வி பிரேரேபிக்கப்பட்டு, பத்திரிகை போடுவதில் எல்லா அங்கத்தினர்களும் சமமாகப் பங்கிட்டுக்கொள்ள வேண்டும் என்று தீர்மானமாயிற்று. இதனால் திங்கட்கிழமை ராஜு, செவ்வாய் கோபாலன், புதன் பாலு, வியாழன் ராமன், வெள்ளி மறுபடி ராஜு என்று ஏற்பாடு செய்தார்கள். ஏற்பாடு எல்லா வீட்டுக்கும் அல்ல கிருஷ்ணய்யங்கார் வீட்டுக்கு மட்டும்தான். இது எந்த வகையில் நியாயம் என்று எனக்குப் பிடிபடவில்லை. இருந்தும் நான் எதிர்க்கவில்லை. மாமிகளுக்குத் தொடர்ந்து பத்திரிகை

சப்ளை பண்ணிக்கொண்டு வந்தேன். இது இப்படியிருக்க, ஒரு நாள் திடீர் என்று கோபாலன் வந்து என்னிடம், 'டேய் ரங்கா! இன்னிக்கு எனக்கு அர்ஜண்டா வேலையிருக்கு, கல்கி போடணும். கிருஷ்ணய்யங்கார் வீட்டுக்குப் போடுறியா?' என்றான். 'சரி' என்று ஒப்புக்கொண்டேன். கல்கி இதழ் தன் வீட்டில் இருப்பதாகச் சொன்னான். சாயங்காலம் வந்து வாங்கிக்கொண்டு போகும்படியாகச் சொன்னான்.

நான் இந்தத் திட்டத்தின் ஊடே இருக்கும் சதியைக் கவனிக்காமல் ஒப்புக்கொண்டுவிட்டேன். சாயங்காலம் என்னிடம் அந்த வார கல்கியைக் கொடுத்தான். 'மல்லிகாகிட்ட குடு, இல்லாட்டா திரும்பிக் கொண்டுவந்துடு.' அது பொன்னியின் செல்வன் முதல் தடவையாகத் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருந்த காலம். என்னவெல்லாம் நடக்குமோ என்று ஆர்வத்துடன் அந்தத் தொடர்கதையை வீதியில் போகும்போதே படித்துக்கொண்டே போகலாம் என்று பிரித்தால் முன்பக்கம் பின் குத்தியிருந்தது. 'என்னடா இது கல்கியில் இந்த மாதிரி பண்ண மாட்டார்களே!' என்று ஆச்சரியமாக இருந்தது.

கிருஷ்ணய்யங்கார் வீட்டுக்குப் போனபோது வாசலில் மல்லிகா தட்டாமாலை விளையாடிக்கொண்டிருந்த சிறுமிகளை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தாள். பட்டுப்பாவாடையும் கண்களுக்கு ஈஷின மையும் எப்போதும்போல நிறைய பவுடருமாக என்னைப் பார்த்தாள். "வா, என்ன இன்னிக்கு நீ வந்திருக்கே?" என்று என்னைப் பார்த்து மோகமாகச் சிரித்தாள். அப்போதுதான் ஏன் இந்தப் பயல்கள் எல்லோரும் அலைகிறார்கள் என்பது புரிந்தது. "க க கல்கி" என்றேன்.

"உக்காரு, காப்பி சாப்பிட்டுட்டுப் போயேன்" என்றாள்.

"வேண்டாம்."

"இந்த வருஷம் தீபாவளிமலர் போடுவாங்களோல்லியோ?"

'உம்' என்றேன். என்னுள் ஆண்ட்ரஜன்கள் ஓவர் டைம் வாங்கிக் கொண்டிருந்தன. நான் பெண்களுடன் அத்தனை நேரம் பேசினதே கிடையாது. என் தங்கை வத்ஸலா பெண்களுடன் சேர்த்தியே அல்ல.

"வத்ஸலா என்கூட 'டூ' விட்டிருக்காள். எப்படியாவது சேர்த்து விடேன். நோட்ஸ் வேணும்" என்றாள்.

"சரி" என்றேன்.

"பொன்னியின் செல்வன் படிக்கிறியா நீ?"

"படிக்கிறேனே" என்றேன்.

"யாரை உனக்குப் புடிச்சிருக்கு?"

"வந்தியத்தேவன்" என்றேன்.

"எனக்கு நந்தினியைத்தான் பிடிச்சிருக்கு" என்றாள். அவள் ஒரு நிமிஷம் தலையில் மணியம் கொண்டை வைத்துக்கொண்டு

கறுப்பு நந்தினிபோல இருந்தாள். எனக்குக் காலுக்குக் கீழ் குறுகுறுத்தது. இதுதான் ஒரு வேளை காதலோ என்று பார்த்ததில் கரப்பான் பூச்சி.

"இந்த வாரம் படிச்சிட்டியா?" என்றாள்.

'ப்ச்' என்றேன்.

"என்ன பின் குத்தியிருக்கு? இதைப் பிரிச்சுக் கொடேன்" என்று என்னிடம் கொடுத்தபோது ஒரு நிமிஷம் மல்லிகா என்கிறவள் என்னைத் தொட்டாள். மறுபடி கரப்பாம்பூச்சி!

நான் நடுங்கும் விரல்களுடன் திறந்து கொடுக்க "உக்காரேன் நிக்கறியே" என்று திண்ணையில் பக்கத்தில் தட்டினாள்.

இந்த மாதிரி தைரியமான பெண்ணை நான் பார்த்ததே இல்லை. பக்கத்தில் உட்காரவில்லை. பின்னைப் பிரித்ததும் அவள் கையில் கொடுத்தபோது அந்தக் கடிதம் நழுவி விழுந்தது. அதை எடுத்துக் கொண்டு, "இது எனக்கா?" என்று பிரித்துப் பார்த்தாள். எனக்குப் புரியவில்லை. அதை பிரித்துப் படிக்கையில் அவ்வப்போது என்னைக் கடிதத்துக்கு மேல் கண் நிமிர்த்திப் பார்த்தாள். "அப்படியா சேதி?" என்று புன்னகைத்தாள். 'இப்படிக்கு உன் அன்புக் காதலன்.' "இதபார் ரங்கா ... இதெல்லாம் நன்னால்ல. உங்க பாட்டிகிட்டே சொன்னா என்ன ஆகும் தெரியுமா?"

"என்னது?" என்றேன் வியந்து.

"இப்பல்லாம் நாம பாட புஸ்தகத்தைப் படிக்கணும். நான் ஈஸியாப் பேசறேன்னு அதைப் தப்பா அர்த்தம் பண்ணக்கூடாது ..."

"அந்த லெட்டர்ல ... லெட்டர் நான் ..."

"நீ ஆத்துக்குப் போ. நான் இதை எங்கப்பாகிட்ட காட்டத்தான் போறேன்!"

"அப்போ அது வந்து நான் எழுதினதுன்னு ..."

"இப்ப போப்பறியா இல்லையா? ரங்கா என்னுடைய மதிப்பில் உசந்திருந்தே, இப்ப விழுந்துட்டே" என்றபடி உள்ளே போனாள். எனக்கு உடல் நடுங்கியது. 'என்னடா எழவாப் போச்சு!' என்று சற்றுநேரம் தீர்மானமில்லாமல் விழித்துக்கொண்டு இருந்துவிட்டு நேராகக் கோபாலனிடம் வந்தேன்.

ரங்கன் கடையில்தான் உட்கார்ந்திருந்தான். 'என்ன குடுத்தியா?' என்றான்.

"குடுத்து நாசமாப் போனேன் கக்குண்டு! எல்லாம் மோசமா யிடுத்து. அதுல ஏண்டா லெட்டர் வச்சிருந்தே எனக்குச் சொல்லாம?"

"இப்ப என்ன ஆயிடுத்து?"

"அதை நான்தான் எழுதினேன்னு நினைச்சுண்டு அவ அப்பாகிட்டே சொல்லப்போறா!"

கோபாலன் சிரித்து முடிந்து "கவலைப்படாதே. நான்

பார்த்துக்கறேன்! சரியா இன்ஷியல் போட்டிருந்தேனே!" என்றான்.

"நாசமாப் போச்சு. இப்ப அவ அப்பா, எங்க பாட்டிகிட்ட சொல்லிட்டா, என் மானம்போயி என்னை அடுத்த ரயிலேத்தி ஊருக்கு அனுப்பிச்சிருவா. படிப்பு பாழாய்ப் போயிடும். ஏண்டா, ஏண்டா இப்படி அலையறீங்க? நீங்க லவ் லெட்டர் எழுதணும்னா அதுக்கு நான்தான் தூது அகப்பட்டேனா? உம் முறையில அவாத்துக்குப் போறபோது கொடுக்கிறது!"

"அப்படித்தாண்டா ட்ரை பண்ணினேன். அந்தப் பொண்ணு என்னவோ என்னைப் பார்த்தாலே உள்ளே போய் அம்மாவை அனுப்பிச்சிடறது. மாமிகிட்டே குடுக்க முடியுமா? அதுக்காகத்தான் நீ போனா வாங்கிப்பான்னு அனுப்பிச்சேன். என் உள்ளத்தில் இருக்கிற அத்தனையும் கொட்டியிருக்கேன். பார்றா எனக்கும் அவளுக்கும் ரொம்ப நாளா காதல். இப்ப ஒரு மாதிரி ஊடல்ல இருக்கோம். நீ கவலையே படாதே. அது நான்தான் எழுதியிருக்கேன்னு அவளுக்கே தெரிஞ்சு போயிடும். சும்மா உங்கிட்ட விளையாட்டுக் காட்டியிருக்கா" என்று அந்த ஆயிரக்கால் மண்டப சமாச்சாரத்தை மறுபடி ஆரம்பித்தான். எனக்கு வெலவெலவென்று இருந்தது. குழப்பத்துடன்தான் வீடு திரும்பினேன். பாட்டி கால் அலம்பிக் கொள்ளச் சொன்னபோது இப்போதே தெரிந்துபோயிற்றோ என்று பயந்தேன். வத்ஸா "என்ன திருதிருன்னு முழிக்கிறியே, சிகரெட் புடிச்சியா?" என்றாள். "போடி!" என்றேன். "நீ அந்தக் கோபாலனோ டெல்லாம் சேராதே. திட்டிவாசல் சுவர் பூரா அவனைப் பத்தி கிறுக்கியிருக்கு" என்றாள். "அந்த மல்லிகாவுக்கு மட்டும் மாத்தி மாத்தி உங்க சங்கத்தில புஸ்தகம் போடறீங்களாமே?" என்றாள். "உன் வேலையைப் பார்த்துண்டு போ" என்றேன். "ஒண்ணுமே நன்னால்லை" என்றாள்.

ராத்திரி தூக்கம் வரவில்லை. "பாட்டிக்குத் தெரிந்தால் உடனே அப்பாவுக்குத் தந்தி அடித்துவிடுவாள். என்னை சப்ஜாடாக மூட்டை கட்டி க்ளென்மார்கனுக்கு அனுப்பிவிடுவாள். எதற்குப் போய் இந்த வம்பில் மாட்டிக்கொண்டுவிட்டேன்!" என்று திடுக்கென்று இருந்தது. ராவோடு ராவாக எங்கேயாவது ஓடிப்போய் டலாமா என்று யோசித்தேன். "அன்புள்ள ரங்கா, எல்லாம் மறந்துவிட்டோம். உடனே வா. பாட்டி கவலைக்கிடம்" என்று விளம்பரம் வரும் வரை மணச்சநல்லூரில் போய் ஒளிந்துகொண்டிருக்கலாமா என்று தோன்றியது. ரொம்பக் கோபக்காரப் பாட்டி. தன் பேரன் குடும்ப கௌரவத்துக்கு இழுக்கு வரும்படிக்கு ஏதாவது செய்துவிட்டான் என்றால் என்ன பண்ணுவாள் என்று பாட்டிக்கே தெரியாது. இந்த நிலையில் அந்த இரவு தூக்கமில்லாமல் நான் சஞ்சலித்ததை உங்களால் நன்றாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும். ஏதாவது விபரீதமாக

ஏற்பட்டுவிட்டால் கோபாலனைக் காட்டிக் கொடுத்தே ஆக வேண்டும். கோபாலன் முரடன். எங்கேயாவது என் வண்டவாளத்தை ஒரே ஒரு தடவை திருமஞ்சனக் காவேரிக்குப் பக்கத்தில் போய் வில்ஸ் சிகரெட் பிடித்துப் பார்த்ததைச் சொல்லிவிட்டான் என்றால்? இப்படிப் பற்பல எண்ணங்கள்.

மறுநாள் காலை நான் எழுந்திருக்கும்போது லேட்டாகிவிட்டது. வேலைக்காரி என்னைப் பாயோடு நகர்த்தி விட்டுப் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தாள். அப்போதுதான் எழுந்திருடா என்று சப்தம் கேட்டு "நான் இல்லை!" என்று அலறிக்கொண்டே எழுந்தேன். நாற்காலியில் கிருஷ்ணய்யங்கார் உட்கார்ந்திருந்தார். என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தார். "இப்பத்தான் எழுந்திருக்கயா?" என்றார். நான் என்ன செய்வது என்று புரியாமல் தவித்தேன். இவ்வளவு சீக்கிரம் பிரச்சினையை எதிர்நோக்க தயாராகவே இல்லை. "கோதை அம்மா! கொஞ்சம் வாங்கோ இப்படி" என்றார். நான் பல் தேய்க்கப் புறக் கடைப் பக்கம் ஓடினேன்.

"கொஞ்சம் இருப்பா. உன்னைப் பத்தித்தான் பேச்சு" என்றார். பாட்டி கையைத் துடைத்துக்கொண்டு வந்தாள். "என்ன விஷயம் கிருஷ்ணா" என்றார். அய்யங்கார் அளவில் கொஞ்சம் சிறியவர். டிரான்ஸிஸ்டர் மாதிரி இருப்பார். உட்கார்ந்தால் நாற்காலியில் நிறைய இடம் இருக்கும். என்னைப் பார்த்து "உங்க பேரன் பண்ணி யிருக்கிற காரியத்தைச் சொல்லிவிட்டுப் போகலாம்னு வந்தேன்" என்றார்.

அய்யோ அய்யோ என்று என் இதயம் அலறியது "பாட்டி நான் வந்து ..."

"இர்றா. என்ன பண்ணிட்டான்? சாதுவாச்சே அவன்!"

"சாதுவா? இதைப் படிங்கோ.. லெட்டர் எழுதியிருக்கான் கடுதாசி! என் பொண்ணுக்குக் காதல் கடுதாசி!"

"உங்க பொண்ணுன்னா எந்தப் பொண்ணு? மரவை மரவையா வீடு நிறைய பொண்ணு வெச்சிண்டிருக்கே!"

"எங்க மல்லிகாவுக்குத்தான். ப்ராம்ப்ட்டா எங்கிட்ட கொண்டு காட்டிடுத்து, சமர்த்து. காதல் கடுதாசி அப்படின்னா என்ன தெரியுமோ?"

"கொஞ்சம் இரும்" என்று பாட்டி கண்ணாடியை அலமாரியிலிருந்து எடுத்து வந்தாள். "பாட்டி அதுவந்து இந்த கோ, கோ ..." என்றதற்கு "இர்றா" என்று அதட்டி அதை வாங்கிப் பார்த்தாள். பாட்டிக்குத் தமிழ் படிக்கத் தெரியும். திவ்ய பிரபந்தம் ஒரு நாளைக்கு பத்துப் பாட்டுப் படிப்பாள். பிரபந்தத்துக்கு மாறாக "என் அருமைக் காதலி மல்லிகாவுக்கு – உன்னை நான்" என்று ஆரம்பித்து 'தூ' என்று என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

நான் மேலேயிருந்து இடிவிழக் காத்திருந்தேன். "வத்ஸலா! இதைப்

பார்றி" என்றாள். "இவன் எழுத்துதானா?" என்றாள். வத்ஸலா அதைப் பார்த்துவிட்டு 'இல்லை பாட்டி, இது ரங்கன் எழுத்தில்லை' என்றாள்.

பாட்டி நான் சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக "எனக்குத் தெரியும். எங்காத்துப் பேரனுக்கு இதெல்லாம் தெரியாது. என்ன வம்சம் இது. போக்கணங் கெட்ட பிராமணா, சரியா இத விசாரிக்காம இதை எடுத்துண்டு மூஞ்சி முன்னால வந்து காட்டறியே" என்றாள்.

"பின்னே இதை யார் எழுதியிருக்கா?"

"யாராயிருந்தாலும் ரங்கன் இல்லை; அவனுக்கு இதெல்லாம் தெரியாது. இது பூச்சி."

"மாமா இது அந்தக் கோபாலன் எழுதினது" என்றாள் வத்ஸலா.

"நான்கூட நினைச்சேன்."

"நினைச்சீர், காலங்கார்த்தாலை இந்தக் கண்றாவியை எங்கிட்ட கொண்டு காட்டணும்னு வந்தியாக்கும் போ! போய் பண்டாபீஸ் வேலையைப் பாரு. நீ ஏண்டா அழறே? உன்னைத் தெரியாதா எனக்கு?"

"பாட்டி, அந்தத் தத்தாரிப் பசங்ககூட எல்லாம் சேராதேன்னு சொல்லு பாட்டி" என்றாள் வத்ஸலா.

"நீ போடி, பொட்டைக் கழுதை! எனக்குத் தெரியும் என் பேரனை" என்றாள். "இத பார்றா, இந்த சங்கத்தை எல்லாம் நிறுத்தித் தொலைச்சுட்டுப் படிக்கிற வழியைப் பாரு" என்றாள்.

பல வருஷங்கள் கழித்துப் பாட்டி பாபநாசத்தில் இறந்து போவதற்கு முன் பதினைந்துநாள் கோமாவில் படுத்திருந்தபோது இவளைவிட ஒரு நீதிபதி ஒரு மனோதத்துவக்காரி இருக்க முடியுமா என்று அவள் மேல் கண்ணீர் சிந்தினேன்.

இப்போது ஸ்ரீரங்கம் போனால் லோகோபகார நிதி ஒரு பெரிய பாங்க்கால் விழுங்கப்பட்டு ப்ளாஸ்டிக்கும் டோக்கன் நம்பருமாகப் பளபளக்கிறது. கிருஷ்ணய்யங்கார் எப்போதோ போய்விட்டார்.

மல்லிகா கோபாலனைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு அதே வீட்டில் அவள் அம்மாவைப் போல் நிற்கிறாள். அவர்கள் பெண் (மற்றொரு மல்லிகா) வாசலில் கறுப்பாகத் திட்டுத்திட்டாகப் பவுடர் போட்டுக்கொண்டு சிரித்துப் பேசிக்கொண்டே பள்ளிக்கூடம் போய்க் கொண்டிருக்கிறாள்.

1983